

En början....

Slutet

In i mörket blev hon kastad med bara hennes minnen och drömmar till sällskap, de skulle tära på hennes sinne in till oändligheten, det var hennes dom.

Hon flöt länge genom mörkret i detta tillstånd. Längre än vad hon hade behövt. Fast även om hon kunnat öppna på sina ögon och slita i remmarna så valde hon att inte göra det. Hon visste att det skulle vara förgäves. Den sista glimten av hopp hade vittrat sönder och spridits med vinden sedan länge. Det var över. Hon hade misslyckats. Allt var förlorat.

Hon ville släppa taget, sluta andas och låta hennes andliga lämna hennes köttliga jag och sväva bort mot horisonten - bortom ögonvrån. 'Men nån kraft höll henne kvar. Nånting höll henne vid liv. Vem var det som inte ville sätta stop för hennes lidanden? Vem skulle kunna ha ett så grymt hjärta? Hon tänkte på sin syster med de oskyldiga blå ögonen, hennes leende och alla de skändliga försök hon hade gjort för att försöka övertalla henne. Sina försök att få hennes syster att överge den gamla vägen. Minnet stack till hårt i hennes hjärta. Hon hade varit den de trodde på. Deras ledare. Deras hopp. Jag gjorde det rätta tänkte hon för sig själv. Men ändå är du död och dom, dom är förlorade.

Vad hade gått fel?

Hon slog upp ögonen och stirrade på denna glaskupol som var hennes fängelse. Hon såg bortom det. Genom mörkret sköd en kaskad av färger som ett magisk skimmer. Stjärnorna blinkade mot henne. Och i glaset speglade sig jorden - hennes minnen kramade ännu hårdare om hennes sinne. Hon tvingade sig att se genom glaset bortom hägringen. Blickandes framåt för att se det hon hatade så - det de hade lovat människan. Och inom sig kände hon hur kupolen rörde sig, svävande närmare. Plötsligt fylls hon med fasa och spänner armarna, testat remmarna svagt.

Ta mig till ert förbannade paradiset då, morrade hon tyst, låt mig se den hemlighet ni har döljt så bra.

Så sluter hon ögonen igen, lungt och metodiskt går hon igenom sina minnen en gång till. För hon måste hitta felet, hon måste veta, hennes liv hänger på det. Och det sista sandkornet av hopp vilar hos henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren devious med Poeter.se id #12837 innehar upphovsrätten